

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

Bp. 277, 24. 7. 2025

Biroul permanent al Senatului

304, 2. 09. 2025

AVIZ

**referitor la propunerea legislativă privind modificarea
și completarea art. 318 din Legea nr. 135/2010 privind
Codul de procedură penală .**

Analizând propunerea legislativă privind modificarea și completarea art. 318 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (b277/25.06.2025), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/3928/30.06.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D541/01.07.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea art. 318 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, în sensul prevederii posibilității introducerii contestației împotriva „încheierii prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva soluției de clasare sau de renunțare la urmărirea penală”.

2. Având în vedere Deciziile Curții Constituționale nr. 266/2002, nr. 564/2006 și nr. 737/2018, precum și nr. 548/2008 și nr. 786/2009, prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Potrivit art. 6 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, **proiectul de**

act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă, avându-se, în același timp, în vedere asigurarea corelării cu ansamblul reglementărilor existente.

Totodată, dispozițiile art. 61 alin. (2) din aceeași lege impun ca **prevederile modificate sau care completează actul normativ să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării**, asigurându-se unitatea de stil și de terminologie, precum și succesiunea normală a articolelor.

Asigurarea respectării acestor principii este un element esențial al instituirii unor **reglementări care să respecte cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate, în acord cu exigențele constituționale derivate din dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală** referitoare la principiul legalității, în componenta sa referitoare la calitatea legii.

Din acest punct de vedere, precizăm că soluția legislativă constând în modificarea **art. 318 alin. (16)** nu întrunește exigențele prevăzute de principiile sus-menționate, sub următoarele aspecte:

4.1. Norma propusă spre modificare face parte din art. 318, a cărui denumire marginală este „Renunțarea la urmărirea penală”.

Prin urmare, normele din cuprinsul acestui articol nu pot viza decât reglementări referitoare la instituția renunțării la urmărirea penală. Menționăm că, potrivit art. 48 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 24/2000, alineatul, ca subdiviziune a articolului, este constituit, de regulă, dintr-o singură propoziție sau frază, **prin care se reglementează o ipoteză juridică specifică ansamblului articolului**.

Cu toate acestea, în forma propusă prin proiect, **textul alin. (16) al art. 318** ar urma să reglementeze și aspecte referitoare la instituția clasării, ceea ce este contrar dispozițiilor art. 48 alin. (2) teza întâi și art. 61 alin. (2) din Legea nr. 24/2000.

În plus, prevederea, în cuprinsul art. 318, a unor norme referitoare la procedura aplicabilă în ceea ce privește clasarea este contrară și art. 16 alin. (1) din Legea 24/2000, care interzice instituirea unor reglementări paralele.

Avem în vedere faptul că regulile aplicabile în ceea ce privește plângerea împotriva soluției de clasare sunt deja reglementate în cuprinsul art. 340 și 341 din actul normativ de bază.

Ținând seama de cele de mai sus, rezultă că nu poate fi acceptată modificarea **art. 318 alin. (16)** în ceea ce privește reglementarea contestației „împotriva încheierii prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva soluției de clasare”.

4.2. În ceea ce privește contestarea „încheierii prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva soluției (...) de renunțare la urmărirea penală”, la care se referă, de asemenea, textul propus pentru **art. 318 alin. (16)**, precizăm că norma este inaplicabilă, întrucât, în actuala reglementare a procedurii referitoare la renunțarea la urmărirea penală, nu este și nici nu ar putea fi prevăzută posibilitatea introducerii unei „plângeri împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală” a cărei soluționare să fie de competența judecătorului de cameră preliminară.

În acest sens, precizăm că, potrivit art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală, ordonanța procurorului prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, verificată potrivit alin. (10) al aceluiași articol, se transmite, **spre confirmare**, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

Prin urmare, judecătorul de cameră preliminară are competența de a **confirma** renunțarea la urmărirea penală, încheierea pronunțată în această situație fiind **definitivă** atât potrivit formei alin. (16) aflată în prezent în vigoare, cât și potrivit primei teze a alin. (16), astfel cum este propus prin proiect.

Menționăm că lipsa posibilității contestării încheierii prevăzute la art. 318 alin. (14) prin care judecătorul de cameră preliminară admite sau respinge cererea de confirmare transmisă de procuror în ceea ce privește soluția de renunțare la urmărirea penală a fost supusă controlului de constituționalitate, Curtea reținând, într-o jurisprudență constantă, că aceasta este constituțională. Menționăm, cu titlu de exemplu, Deciziile Curții Constituționale nr. 634/2022, nr. 22/2022 sau nr. 703/2019.

Astfel, așa cum a reținut instanța de contencios constituțional în Decizia nr. 634/2022 (par.15 și 16), „*prin Decizia nr. 22 din 27 ianuarie 2022, mai sus citată, paragraful 21, Curtea a constatat că dispozițiile art. 318 alin. (16) fraza întâi din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici accesului liber la justiție și nici dreptului la un proces echitabil, consacrate de prevederile art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilă prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, prevederile art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura*

cauzelor vizate de dispozițiile art. 318 alin. (16) fraza întâi din Codul de procedură penală, cauze în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul urmăririi penale, ci soluția de renunțare la urmărirea penală dispusă de procuror, Curtea a reținut că prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt aplicabile în speță. În continuare, Curtea a constatat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de dispozițiile art. 318 alin. (16) fraza întâi din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului. Ținând cont de motivele menționate mai sus, Curtea a reținut că dispozițiile art. 318 alin. (16) fraza întâi din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici principiilor constituționale consacrate de prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală privind statul de drept și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

În același sens este și Decizia nr. 703 din 5 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 11 martie 2020.”.

Menționăm că, în măsura în care legiuitorul ar considera că se impune instituirea unei căi de atac împotriva încheierii prevăzute la art. 318 alin. (14) din Codul de procedură penală, reglementarea trebuie făcută cu respectarea principiilor de tehnică legislativă sus-menționate.

5. Având în vedere cele reținute la punctul anterior din aviz, rezultă că nu pot fi adoptate nici dispozițiile preconizate pentru **art. 318 alin. (17) și (18)**, referitoare la procedura de judecată și la soluțiile care pot fi pronunțate în ceea ce privește contestația prevăzută în cuprinsul normei propuse pentru art. 318 alin. (16).

*

* *

Ținând seama de cele de mai sus, reglementarea preconizată nu poate fi promovată în forma propusă prin proiect.

PREȘEDINTE
Florin IORDACHE

București
Nr. 520/23.07.2025